

»Jeg har vist allerede set Deres Hjem. Er det ikke Præstegaarden, der ligger straks paa højre Haand, naar man kommer fra Randers? Et langt, gulkalket Stuehus med mange Stærekasser paa Gavlen og en Vindmotor paa Ryggen af Ladebygningen?»

»Jo, det er mit Hjem,« svarede Præsten tørt og satte sig uopfordret, idet han ved sig selv gjorde en højst uærbødig Bemærkning om »den lille københavnske Laps«.

Der sad nu de tre gamle Studenterkammerater i den hældende Dag og holdt med Besvær en Samtale vedlige ved at opfriske Minderne fra Ungdomstiden. Især var Præsten meget ordstille. Det blev for hans Vedkommende ikke til stort mere end nogle smaa Grynt til Bekræftelse eller Benægtelse. Ikke med en Mine røbede han, at han havde genkendt Asmus Hagen eller vidste, hvem han var, endsige at han viste ham nogen særlig Agtelse paa Grund af hans glimrende Løbebane. Tilsyneladende udeltagende, men med et aarvaagent Blik bag Brillerne, sad han og strøg sig med Haanden over sin ubarberede Hage. Det lød som om han gned sig med Sandpapir.

I Virkeligheden vidste han rigtig god Besked. Han havde ofte læst den unge Professors Navn i Aviserne og set ham løftet i Højsædet som den moderne Medicins Førstemand herhjemme. Men den Slags Døgnberømmelse misundte han Ingen. Hvad betød sligt